

Никола Вапцаров

ПИСМО

Ти помниш ли
морето и машините
и трюмовете, пълни
с лепкав мрак?
И онзи див копнеж
по Филипините,
по едрите звезди
над Фамагуста?
Ти помниш ли поне един моряк,
нехвърлил жаден взор далече,
там, дето в гаснещата вечер
дъхът на тропика се чувства?
Ти помниш ли как в нас
полека-лека
изстиваха последните надежди
и вярата
в доброто
и в човека,
в романтиката,
в празните
копнежи?
Ти помниш ли как
някак много бързо
ни хванаха в капана на живота?
Опомнихме се.
Късно.
Бяхме вързани жестоко.
Като някакви животни в клетка
светкаха
очите жадно
и търсеха,
и молеха пощада.

А бяхме млади,
бяхме толкоз млади!...
И после... после
някаква омраза
се вливаше дълбоко във сърцата.
Като гангрена,
не, като проказа
тя раснесе,

разкапваше душата,
тя сплиташе жестоките си мрежи
на пустота
и мрачна безнадеждност,
тя пъплеше в кръвта,
тя виеше с закана,
а беше рано, беше много рано...

А там –
високо във небето,
чудно
трептяха пак на чайките крилата.
Небето пак блестеше
като слюда,
простора пак бе син и необятен,
на хоризонта пак полека-лека
се губеха платната
всяка вечер
и мачтите изчезваха далеко,
но ние бяхме ослепели вече.
За мен това е минало – неважно.
Но ний делеяхме сламения одър
и тебе чувствам нужда да разкажа
как вярвам аз и колко днес съм бодър.

Това е новото, което ме възпира
да не пробия
своя
слепоочник.
То злобата в сърцето
трансформира
в една борба,
която
днес
клокочи.
И то ще ни повърне Филипините
и едрите звезди
над Фамагуста,
и радостта
помръкнала в сърцето,
и мъртвата ни обич към машините,
и синята безбрежност на морето,

където вятъра на тропика се чувства.

Сега е нощ.
Машината ритмично
припява
и навява топла вера.
Да знаеш ти живота как обичам!
И колко мразя
празните
химери...

За мен е ясно, както че ще съмне –
с главите си ще счупим ледовете.
И слънцето на хоризонта
тъмен,
да, нашто
ярко
слънце
ще просветне.
И нека като пеперуда малка
крилата ми
опърли най-подире.
Не ще проклинам,
няма да се вайкам,
защото все пак, знам,
ще се умира.
Но да умреш, когато
се отърсва
земята
от отровната си
плесен,
когато милионите възкръсват,
това е песен,
да, това е песен!

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11440>]